2 Petru - Comentarii W. McDonald

Printre toate aceste lucruri pe care puterea lui Dumnezeu le-a dăruit pentru a promova o viaţă de sfinţenie se află şi făgăduinţele Lui nespus de mari şi scumpe pe care le găsim în Cuvântul Său. Se apreciază că în Biblie există cel puţin 30.000 de promisiuni. John Bunyan spunea odată: „Cărarea vieţii e presărată cu atâtea promisiuni ale lui Dumnezeu încât nu poţi face nici un pas fără să calci pe ele."

Făgăduinţele lui Dumnezeu sunt ultimul din cele şapte lucruri scumpe menţionate de Petru în scrisoarea sa.

1. Credinţa noastră este mai scumpă decât aurul (1Petru 1:7).

2. Sângele lui Cristos este scump (1Petru 1:19).

3. Cristos, Piatra Vie, este scump înaintea lui Dumnezeu (1Petru 2:4).

4. De asemenea El este piatra scumpă din capul unghiului (1Petru 2:6).

5. Tuturor celor care cred El le este scump (1Petru 2:7).

6. Mărgăritarul nepieritor al unui duh blând şi liniştit este de mare preţ înaintea lui Dumnezeu (1Petru 3:4).

7. Şi, în fine, făgăduinţele lui Dumnezeu sunt scumpe (2Petru 1:4).

Gândiţi-vă la unele din făgăduinţele care ţin de viaţa de sfinţenie.

(1) Eliberarea de stăpânirea păcatului (Romani 6:14).

(2) Harul care este suficient (2Corinteni 12:9).

(3) Puterea de a asculta de poruncile Sale (Filipeni 4:13).

(4) Biruinţa asupra diavolului (Iacov 4:7).

(5) Scăparea ce ni se pune la dispoziţie când suntem ispitiţi (1Corinteni 10:13).

(6) Iertarea când ne mărturisim păcatele (1Ioan 1:9) - şi faptul că Dumnezeu nu-Şi va mai aduce aminte de aceste păcate (Ieremia 31:34). Răspunsul pe care-l primim când lansăm chemarea (Psalmul 50:15).

Nici nu e de mirare că Petru afirmă că făgăduinţele lui Dumnezeu sunt nespus de mari şi scumpe! Aceste făgăduinţe îl învrednicesc pe credincios să scape de stricăciunea care este în lume prin poftă. Dumnezeu ne-a promis tot ce avem nevoie ca să putem să ne împotrivim ispitei. Când suntem asaltaţi de pofte îndârjite, putem face apel la aceste promisiuni. Ele ne vor învrednici să scăpăm de stricăciunea lumii - de păcatele ei sexuale, de beţia ei, de murdăria ei, de mizeria ei, de viclenia şi perfidia ei, de toate certurile şi zavistiile ei.

Latura pozitivă este că prin aceleaşi promisiuni noi putem fi părtaşi ai firii dumnezeieşti. Acest lucru se petrece în principal la convertire. Atunci noi ne bucurăm în mod practic, nemijlocit de ceea ce ne-a făgăduit Dumnezeu, devenind tot mai conformaţi chipului Său. De pildă, El a făgăduit că pe măsură ce ne gândim mai mult la El, devenim tot mai mult ca El (2Corinteni 3:18). Noi transformăm această făgăduinţă într-o realitate, citind zilnic Cuvântul Lui, studiind modul în care este revelat Cristos în Cuvânt şi păşind pe urmele Lui. Făcând aceasta, Duhul Sfânt ne transformă tot mai mult după chipul Lui, de la un grad de slavă la altul.

Versetele 3 şi 4 ne arată că Dumnezeu ne-a dăruit tot ce avem nevoie pentru a trăi viaţa divină. Pentru că El a făcut acest lucru, noi trebuie să ne dăm toate străduinţele s-o cultivăm. Dumnezeu nu ne face sfinţi împotriva voinţei noastre sau fără participarea noastră. Trebuie să existe o dorinţă, o hotărâre şi o disciplină din partea noastră.

În dezvoltarea caracterului creştin, Petru presupune credinţa. La urma urmelor, el se adresează unor creştini - celor care şi-au exersat deja credinţa mântuitoare în Domnul Isus. Prin urmare, el nu le spune să furnizeze credinţa, întrucât presupune că deja o au.

Ceea ce este totuşi necesar este ca această credinţă să fie suplimentată prin cele şapte elemente ale sfinţeniei - nu prin adăugarea lor unul după altul, ci prin manifestarea concomitentă şi permanentă a tuturor harurilor.

Tatăl lui Tom Olson obişnuia să le citească fiilor săi pasajul acesta:

„Adăugaţi la credinţa voastră virtutea sau curajul lui David; iar la curajul lui David cunoştinţa lui Solomon; iar la cunoştinţa lui Solomon răbdarea lui Iov; iar la răbdarea lui Iov evlavia lui Daniel; iar la evlavia lui Daniel bunătatea frăţească a lui Ionatan; iar la bunătatea frăţească a lui Ionatan dragostea lui Ioan.”

Lenski sugerează:

„Lista celor şapte este aranjată cu referire la pseudo-profeţi (2:1) şi la modul în care trăiesc ei după pretinsa lor credinţă. În locul laudei, ei aduc disgraţia; cunoştinţa o înlocuiesc cu orbirea; stăpânirea de sine o înlocuiesc cu libertinismul; perseverenţa în bunătate este înlocuită de ei cu răutatea; evlavia este înlocuită cu neevlavia; prietenia frăţească cu antipatia faţă de copiii lui Dumnezeu; iubirea neprefăcută cu groaznica ei absenţă.”

Prima trăsătură este virtutea. Prin asta se înţelege fie pioşenie, bunătate în viaţă sau excelenţă pe plan moral, deşi acestea par să fie acoperite de cuvântul ce apare mai jos, „evlavia". S-ar putea ca termenul virtute să însemne aici curaj spiritual în faţa unei lumi ostile, tăria de a lua atitudine fermă pentru ceea ce este drept şi bun.

Ne gândim la curajul martirilor. Arhiepiscopului Cranmer i s-a spus că va fi ars pe rug dacă nu va semna o retractare. La început, el a refuzat să semneze retractarea, dar mai pe urmă, fiind supus la enorme presiuni, mâna lui dreaptă a semnat retractarea. Mai târziu şi-a dat seama de greşeala comisă şi le-a spus călăilor săi să aprindă focul. La cererea sa, mâinile i-au fost dezlegate. Apoi a întins mâna dreaptă în foc, zicând: „Aceasta e mâna cu care s-a scris (retractarea); prin urmare, ea va suferi prima pedeapsa. Mâna aceasta a săvârşit păcatul! Piară mâna asta dreaptă!"

Curajul trebuie suplimentat cu cunoştinţă, în special cunoaşterea adevărului spiritual. Aceasta subliniază importanţa studierii cuvântului lui Dumnezeu şi a ascultării de preceptele lui sacre.

„Mai mult despre Cuvântul Lui, Având comuniune cu Domnul meu. Auzindu-I glasul în fiecare rând, însuşindu-mi fiecare credincioasă afirmaţie.”

Eliza E. Hewitt

Printr-o cunoaştere experimentală a Bibliei noi ne dezvoltăm ceea ce Erdman a definit drept: „deprinderile practice în detaliile creştinismului."

Dumnezeu îl cheamă pe fiecare creştin în parte la o viaţă disciplinată. Cineva a definit aceasta drept puterea de a-ţi controla voinţa, prin operaţia Duhului lui Dumnezeu. Trebuie să dăm dovadă de disciplina în rugăciune, disciplină în studierea Bibliei, disciplină în folosirea timpului, disciplină în frânarea poftelor trupului, disciplină în dărnicia noastră jertfitoare.

Pavel a exercitat o atare stăpânire de sine. „Eu, deci, alerg, dar nu aşa ca şi cum n-aş şti încotro. Mă lupt, dar nu ca unul care loveşte în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu şi-l ţin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am predicat altora, să fiu eu însumi descalificat" (1Corinteni 9:26,27).

Marele naturalist Audubon a fost dispus să se supună unei stări prelungite de disconfort, doar pentru a afla mai multe despre taina lumii păsărilor. Dar să-l lăsăm pe Robert G. Lee să ne povestească:

„El a socotit conforturile sale fizice ca un nimic, pe lângă succesul în lucrarea sa. Se tupila şi stătea nemişcat în această poziţie ore în şir, pe întuneric şi ceaţă, simţindu-se pe deplin răsplătit dacă, după săptămâni de aşteptare, reuşea să smulgă încă o singură informaţie nouă despre o singură pasăre. Trebuia să stea în apă stătută, acoperit aproape până la gât, abia mai putând să respire, în timp ce nenumăraţi şerpi veninoşi de tipul „mocasini" i se perindau pe dinaintea feţei sale iar marii aligatori treceau mereu pe lângă omul acesta încremenit în poziţia sa de veghe. „Nu, n-a fost plăcut", spunea el, cu faţa radiindu-i de entuziasm, „dar ce importanţă are, având în vedere că am reuşit să fotografiez acea pasăre." Se supunea la toate aceste cazne doar pentru a fotografia o pasăre!”

Datorită pildei lăsate de el şi de alţii şi având în vedere nevoile unei lumi care piere, precum şi pericolul personal care ne paşte mereu de a ne ruina mărturia, este imperativ să ne supunem unei discipline, pentru ca Cristos să poată avea parte de tot ce e mai bun în viaţa noastră.

La stăpânirea de sine trebuie să adăugăm perseverenţa, adică îndurarea cu răbdare a persecuţiilor şi strâmtorărilor. Avem nevoie să ni se amintească în permanenţă că viaţa creştină este o luptă, că este o chemare permanentă la necesitatea de a îndura. Nu este de ajuns să pornim pe acest drum, învăluiţi de glorie, ci trebuie să perseverăm pe această cărare, în pofida dificultăţilor pe care le întâmpinăm. Ideea potrivit căreia viaţa de credinţă nu ar fi altceva decât un şir neîntrerupt de piscuri, de experienţe triumfătoare este contrară realităţii. Căci în această viaţă avem de a face şi cu trăirea de zi cu zi, cu rutina, cu sarcinile şi obligaţiile mai puţin plăcute, cu împrejurările negative şi dezamăgirile de care ne lovim, cu întristări şi amărăciuni, cu spulberarea planurilor noastre. Perseverenţa este arta de a rămâne în picioare, de a merge înainte, în pofida tuturor obstacolelor ce ne stau în cale.

Următoarea virtute este evlavia. Viaţa noastră trebuie să fie asemenea lui Dumnezeu, cu tot ceea ce înseamnă sfinţenia de ordin practic (termenul englez pentru „evlavie" este godliness, respectiv calitatea de a fi ca Dumnezeu, n.tr). Trebuie să existe o calitate atât de supranaturală în comportarea noastră, încât alţii să ştie că suntem copiii Tatălui ceresc; semnele caracteristice de apartenenţă la aceeaşi familie trebuie să se poată distinge cu uşurinţă. Pavel ne aminteşte că: „...evlavia este folositoare în orice privinţă, întrucât ea are promisiunea vieţii de acum şi a celei viitoare" (1Timotei 4:8).

Dragostea de fraţi ne identifică în faţa lumii că suntem ucenicii lui Cristos: „Prin aceasta vor cunoaşte toţi că sunteţi ucenicii Mei, dacă veţi avea dragoste unii pentru alţii" (Ioan 13:35).

Iubirea de fraţi conduce la dragoste pentru întreaga omenire. Nu e o chestiune ce ţine, în principal, de emoţii, ci de voinţă. Nu este un sentiment înălţător pe care trebuie să-l simţim, ci o poruncă pe care trebuie s-o împlinim. În accepţiunea Noului Testament, dragostea este supranaturală. Un necredincios nu poate iubi în felul în care ne porunceşte Biblia deoarece nu are viaţă divină. E nevoie de viaţă divină pentru a putea să-ţi iubeşti duşmanii şi a te ruga pentru călăii care urmează să-ţi ia viaţa. Dragostea se manifestă prin dărnicie. De pildă, „Dumnezeu atât de mult a iubit lumea, că... a dat..." (Ioan 3:16). „Cristos de asemenea a iubit biserica şi... a dat..." (Efeseni 5:25). Noi ne putem manifesta dragostea dăruind altora timpul nostru, talentele noastre, avuţiile noastre şi viaţa noastră.

T. E. McCully a fost tatăl lui Ed McCully, unul din cei cinci misionari tineri ucişi de indienii Auca în Ecuador. Într-o noapte, pe când ne rugam pe genunchi, el s-a rugat cu cuvintele: „Doamne, dăruieşte-mi harul de a rămâne în viaţă până când voi vedea că cei care i-au ucis pe băieţii noştri au fost mântuiţi, ca să-i pot îmbrăţişa şi să le spun că-i iubesc pentru că şi ei îl iubesc pe Cristosul meu." Aceasta e dragostea creştină - când te poţi ruga astfel pentru cei care s-au făcut vinovaţi de uciderea fiului tău.

Aceste şapte haruri alcătuiesc caracterul deplin format al creştinului.

Pe cărarea uceniciei nu poţi sta pe loc, ci fie vei înainta, fie vei da înapoi. Când mergem înainte, avem parte de tărie şi siguranţă; pe când, atunci când regresăm, avem parte de pericole şi eşecuri.

Eşecul de a persevera în dezvoltarea caracterului creştin conduce la ariditate, sterilitate, nerodnicie, orbire, miopie şi uitare.

Ariditatea. Numai viaţa trăită în părtăşie cu Dumnezeu poate avea o eficacitate adevărată. Călăuzirea Duhului Sfânt elimină activitatea aridă (sau „lenea", cum se spune în ediţia română), asigurându-ne eficienţa maximă. Altfel nu suntem decât un vas zăngănitor, dând cu pumnul în

vânt sau cosând fără aţă.

Nerodnicia. Se poate să avem cunoştinţe considerabile despre Domnul Isus Cristos, şi totuşi să fim neroditori în acele cunoştinţe. Eşecul de a transpune în practică ceea ce cunoaştem va duce, în mod inevitabil, la o stare de ariditate şi sterilitate. Tocmai faptul că apele care intrau nu aveau şi o ieşire corespunzătoare au ucis acea mare, căreia i se spune acum Marea Moartă. Tot aşa şi în cazul nostru dacă lipseşte gura de ieşire va fi omorâtă productivitatea pe planul spiritual.

Miopia. Există mai multe grade de incapacitate a vederii, cunoscute sub termenul general de orbie. Prin miopie aici se înţelege o anumită formă de orbie în care omul trăieşte pentru clipa de acum, mai degrabă decât pentru viitor, fiind atât de preocupat de lucrurile materiale încât le neglijează pe cele spirituale.

Orbirea. Oricine duce lipsă de cele şapte trăsături enumerate în versetele 5-7 este orb, neştiind care este lucrul cel mai important, central, al vieţii. El nu are capacitatea de a discerne care sunt valorile cu adevărat spirituale. El trăieşte într-o lume întunecată, dominată de umbre.

Uitarea. În fine, omul care duce lipsă de cele şapte virtuţi a uitat că a fost curăţit de vechile lui păcate. Adevărul răscumpărării sale şi-a pierdut prospeţimea pentru el, întrucât acum se întoarce îndărăt la lucrurile de care a fost salvat odată. Se joacă cu păcate care au provocat moartea Fiului lui Dumnezeu.

Şi astfel Petru îşi îndeamnă cititorii să confirme chemarea şi alegerea lor. Acestea sunt cele două faţete ale planului de mântuire al lui Dumnezeu.

Alegerea se referă la alegerea suverană şi eternă de către El a anumitor indivizi ca să fie ai Lui.

Chemarea se referă la acţiunea Lui în timp, prin care s-a evidenţiat alegerea.

Alegerea noastră a avut loc înainte de crearea lumii; chemarea noastră are loc atunci când suntem convertiţi. Pe plan cronologic, alegerea are loc mai întâi, fiind urmată apoi de chemare. Dar în experienţa umană mai întâi devenim conştienţi de chemarea Lui, după care ne dăm seama că am fost aleşi în Cristos din veşnicie.

Nu putem să facem chemarea şi alegerea noastră mai sigure decât sunt deja; planurile eterne ale lui Dumnezeu nu vor putea fi niciodată zădărnicite. Dar putem să le confirmăm, prin asemănarea tot mai mult cu Domnul nostru. Prin manifestarea roadei Duhului, noi putem da o dovadă de netăgăduit a faptului că suntem cu adevărat ai Lui. O viaţă sfântă demonstrează realitatea mântuirii noastre.

Trăind o viaţă sfântă vom fi păziţi de poticniri. Nu se pune problema căderii în sensul pierzării veşnice, căci lucrarea pe care a săvârşit-o Cristos ne izbăveşte de asta. Mai degrabă, se referă la căderea în păcat, în disgraţie sau într-o stare de inutilitate. Dacă nu vom face progrese în lucrurile divine, vom fi în pericol de a ne ruina viaţa. Dar dacă umblăm în Duhul, vom fi scutiţi de situaţia în care am putea fi descalificaţi şi scoşi din serviciul Său. Dumnezeu îl păzeşte pe creştinul care înaintează pentru El. Pericolul stă în starea de trândăvie sau orbie spirituală.

Nu numai că o stare de continuă înaintare spirituală ne va oferi siguranţă, ci şi promisiunea unei intrări din belşug în împărăţia veşnică a Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Cristos. Petru nu se referă aici la faptul intrării noastre, ci la maniera în care se face acest lucru. Singura temelie a primirii noastre în împărăţia cerească, este credinţa în Domnul Isus Cristos. Dar unii vor avea o intrare mai din belşug decât alţii. Vor fi mai multe grade sau trepte de răsplătire. Iar aici se spune că răsplăţile depind de gradul de conformare la chipul Mântuitorului.

După ce a luat în considerare implicaţiile actuale şi eterne ale temei dezbătute, Petru şi-a propus să le reamintească mereu credincioşilor despre importanţa cultivării unui caracter creştin. Chiar dacă ştiau deja, ei aveau nevoie să li se reamintească acest lucru, cum, de altfel, trebuie să ni se reamintească şi nouă. Deşi noi suntem întăriţi în adevărul actual, există totdeauna pericolul unui moment de preocupare sau al ceasului uitării. De aceea, adevărul trebuie să fie repetat în permanenţă.

Aceasta nu era doar intenţia, ci şi îndatorirea lui Petru de a-i stârni pe sfinţi, reamintindu-le mereu atâta timp cât se afla în viaţă. El a considerat că este adecvat să-i păzească de dormitarea spirituală, pe măsură ce se apropia de sfârşitul vieţii sale.

Domnul îi descoperise deja lui Petru faptul că va muri şi maniera în care va muri (Ioan 21:18,19). De atunci au trecut mulţi ani. Apostolul, de-acum înaintat în vârstă, ştia că, în cursul normal al evenimentelor, moartea era aproape. Această cunoştinţă i-a dat un imbold şi mai mare de a se îngriji cu tot dinadinsul de bunăstarea spirituală a copiilor lui Dumnezeu în timpul care a mai rămas.

El descrie moartea sa ca o „dezbrăcare de cortul" său sau de locuinţa sa pământească. După cum un cort este o locuinţă temporară pentru călători, tot aşa trupul este structura în care locuim în timpul pelerinajului nostru pe acest pământ. La moarte cortul este strâns. La Răpire, trupul va fi înviat şi transformat. În forma sa eternă, proslăvită, trupul este descris ca o clădire şi o casă (2Corinteni 5:1).

Faptul că Petru ştia că va muri nu neagă adevărul întoarcerii iminente a lui Cristos ca să-Şi ia acasă sfinţii - cum susţin unii. Adevărata biserică s-a aşteptat din totdeauna că Cristos ar putea veni în orice clipă. Numai printr-o revelaţie specială a ştiut Petru că nu va fi în viaţă când Se va întoarce Domnul.

Nu numai că apostolul s-a hotărât personal să le reamintească sfinţilor despre importanţa de a face progrese pe plan spiritual, de a înainta pe cărare, ci, în plus, a aranjat să le lase acest îndemn sub formă scrisă, ca să le aducă întotdeauna aminte. Prin scrierile sale, credincioşii puteau să-şi amintească oricând de aceste îndemnuri. În consecinţă, Scrisorile lui Petru aruncă de mai bine de nouăsprezece veacuri lumină pe cărarea fraţilor şi surorilor de credinţă şi vor continua să facă acest lucru până va veni Mântuitorul nostru. În plus, tradiţia străveche şi vrednică de crezare spune că Evanghelia lui Marcu este, în esenţă, alcătuită din amintirile de martor ocular ale liderului său spiritual, apostolul Petru.

Importanţa slujbei scrise este limpede aici. Cuvântul scris este cel care dăinuie. Prin cuvântul scris, slujba unui om se propagă în continuare, chiar dacă trupul lui zace în mormânt.

Cuvântul folosit de Petru pentru deces este termenul de la care provine cuvântul exod. Este acelaşi cuvânt care descrie moartea lui Cristos la Luca 9:31. Moartea nu este încetarea fiinţei, ci plecarea de la un loc către altul.

Aceste versete au o valoare deosebită pentru noi, întrucât ne arată ce este important pentru un om al lui Dumnezeu care trăieşte în umbra morţii. Sintagma: Aceste lucruri apare de patru ori - în versetele 8,9,12 şi 15. Marile adevăruri de bază ale credinţei creştine au o valoare enormă când sunt privite de la hotarele lumii eterne.

Versetele de la sfârşitul capitolului 1 se ocupă de siguranţa venirii lui Cristos în glorie. Petru abordează mai întâi siguranţa mărturiei apostolice, apoi siguranţa cuvântului profetic. E ca şi când Petru ar uni Noul Testament şi Vechiul Testament, spunându-le cititorilor să se ţină strâns de această mărturie unită.

El subliniază că mărturia apostolilor se bazează, pe fapte reale, nu pe mituri. Astfel ei nu au urmat nişte basme meşteşugit alcătuite sau mituri când au făcut cunoscut cititorilor puterea şi venirea Domnului nostru Isus Cristos.

Evenimentul concret la care se referă Petru aici este Schimbarea la faţă a lui Cristos de pe munte, la care au asistat ca martori oculari trei apostoli: Petru, Iacov şi Ioan. Puterea şi venirea (când folosim două cuvinte pentru a reda un singur înţeles, ca de pildă: „bun şi nebun" cu sensul de foarte nebun, folosim procedeul numit hendiadys - din grecescul care înseamnă „unul prin două". Biblia recurge frecvent la acest procedeu stilistic, ca în cazul de faţă, drept care bine am face să ne familiarizăm cu el, pentru a-l putea recunoaşte) este o modalitate literară de a spune „venirea cu putere" sau „puternica venire". Schimbarea la faţă a fost o avanpremieră a venirii lui Cristos cu putere, ca să domnească pe pământ. Acest lucru este explicat de textul de la Matei 16:28, unde Isus a spus: „Adevărat vă spun că unii din cei care stau aici nu vor gusta moartea până nu vor vedea pe Fiul Omului venind în împărăţia Sa." Iar în versetele imediat următoare (17:1-8) este descrisă Schimbarea la faţă. Pe munte, Petru, Iacov şi Ioan L-au văzut pe Domnul Isus în aceeaşi glorie pe care o va avea El când va domni timp de o mie de ani pe pământ, înainte de a muri, cei trei apostoli L-au văzut pe Fiul Omului în gloria împărăţiei Sale viitoare. Astfel cuvintele Domnului de la Matei 16:28 s-au împlinit la 17:1-8.

Acum Petru subliniază că relatarea apostolică a Schimbării la faţă nu s-a bazat pe basme meşteşugit alcătuite (în greacă: mituri). Este exact termenul la care recurg unii teologi moderni când atacă Biblia. Ei sugerează că Scripturile ar trebui „demitologizate". Bultmann a dezbătut ceea ce el a numit drept „elementul mitologic" din Noul Testament. John A. T. Robinson i-a îndemnat pe creştini să recunoască că o mare parte a Bibliei ar conţine, în opinia lui, doar mituri:

„În decursul ultimilor o sută de ani, s-a făcut un pas dureros, dar decisiv înainte, prin recunoaşterea faptului că Biblia conţine, totuşi, „mituri" şi că aceasta este o formă importantă de adevăr religios. S-a recunoscut, astfel, treptat, de către toţi, în afară de fundamentaliştii de orientare extremă, că povestirile Genezei despre Creaţie şi Cădere sunt reprezentări ale celor mai profunde adevăruri despre om şi univers, îmbrăcate sub formă de mit, iar nu de istorie, şi că ele nu sunt, ca atare, cu nimic mai puţin valide. Într-adevăr, a fost esenţial pentru apărarea adevărului creştin să se recunoască şi să se afirme că aceste povestiri nu au fost din domeniul istoriei şi, prin urmare, nu au intrat în competiţie cu relatările alternative din domeniul antropologiei şi cosmologiei."

Cei care nu au făcut această distincţie - aşa cum putem noi observa acum limpede - au făcut astfel chiar jocul lui Thomas Huxley şi al amicilor acestuia.

Infirmând acuzaţia că aceste adevăruri ar fi doar nişte mituri, Petru prezintă trei dovezi ale Schimbării la faţă: mărturia vederii; mărturia auzului; şi mărturia prezenţei fizice.

În ce priveşte vederea, apostolii au fost martori oculari ai măreţiei (maiestăţii) Domnului. Ioan a mărturisit: „Noi am privit slava Lui, slavă ca a singurului născut de la Tatăl, plin de har şi de adevăr" (Ioan 1:14).

Apoi a fost mărturia auzului. Apostolii au auzit glasul lui Dumnezeu spunând: ,,Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care îmi găsesc desfătarea." Această expresie audibilă a onoarei acordate Domnului Isus I s-a adus Domnului Isus din gloria măreaţă, adică din norul strălucitor şi radios de slavă, numit şi Şekina, care simboliza prezenţa lui Dumnezeu.

Referindu-se la Iacov, Ioan şi la el însuşi, Petru subliniază faptul că ei au auzit distinct glasul lui Dumnezeu când au fost cu Domnul pe muntele cel sfânt. Aici avem mărturia a trei martori, care, după Matei 18:16, este autorizată şi competentă.

În fine, Petru adaugă mărturia apariţiei fizice: am fost cu El pe muntele sfânt. A fost o situaţie reală, din viaţa de toate zilele; asupra acestui fapt nu poate fi nici o îndoială.

Nu ştim pe care munte a avut loc Schimbarea la faţă. Dacă ar fi putut fi identificat, probabil că acum ar fi împânzit de tot felul de troiţe, altare şi sanctuare (conform tradiţiei romano-catolice, schimbarea la faţă ar fi avut loc pe Muntele Tabor, drept care, cum era de aşteptat, pe acest munte se pot găsi tot felul de altare şi troiţe. Dar din punct de vedere istoric, această opţiune nu este valabilă, deoarece Tabor nu e un munte înalt iar evangheliile precizează că a fost un munte „nespus de înalt". În plus, se pare că pe vremea Domnului, pe Tabor se afla o garnizoană romană - adică nu tocmai cel mai adecvat fundal pe care să se desfăşoare o revelaţie particulară! Cel mai probabil este că Schimbarea la faţă a avut loc pe Muntele Hermon, din lanţul muntos acoperit cu zăpezi, situat în nordul Galileii). Se numeşte muntele sfânt nu pentru că ar fi sacru în mod intrinsec, ci pentru că a fost pus deoparte pentru un eveniment sacru.

Şi astfel avem cuvântul profetic confirmat. Profeţii din Vechiul Testament au prezis venirea lui Cristos cu putere şi mare slavă. Evenimentele de pe muntele Schimbării la faţă au confirmat aceste profeţii. Ceea ce au văzut apostolii nu a înlăturat profeţiile din Vechiul Testament şi nu le-a făcut mai sigure, ci, pur şi simplu, a adăugat la aceste profeţii confirmarea lor. Apostolilor li s-a dăruit prilejul de a vedea în avanpremieră o frântură din slava împărăţiei viitoare a lui Cristos.

Ne va fi de folos să consultăm aici, pentru restul versetului, traducerea lui F. W. Grant: „...la care bine faceţi că luaţi aminte (ca la o lampă ce străluceşte într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă şi va răsări luceafărul de dimineaţă) în inimile voastre."

Observaţi folosirea parantezelor de către Grant. Conform traducerii sale, legătura trebuie făcută între luaţi aminte şi în inimile voastre. Cu alte cuvinte trebuie să luăm aminte în inimile noastre. În traducerea NKJV şi în multe alte versiuni găsim varianta: se crapă de zi şi luceafărul de dimineaţă răsare în inimile voastre - ceea ce prezintă dificultăţi practice de interpretare.

Cuvântul profetic este lumina care străluceşte. Locul întunecos este lumea. Zorii zilei semnalează sfârşitul actualei epoci a bisericii (Romani 13:12). Răsăritul luceafărului de dimineaţă înfăţişează venirea lui Cristos, ca să-Şi ia acasă sfinţii. Astfel sensul pasajului este că întotdeauna

trebuie să avem înaintea noastră cuvântul profetic, ca pe o comoară a inimii noastre, întrucât ne va sluji de lumină în această lume întunecată, până la sfârşitul epocii şi până Se va arăta Cristos pe nori ca să-i ia pe ai Săi, care-L aşteaptă, acasă în cer.

În ultimele două versete ale capitolului, Petru subliniază faptul că Scripturile profetice au izvorât de la Dumnezeu, iar nu de la om, fiind, prin urmare, de origine divină.

Nici o profeţie din Scriptură nu este de interpretare particulară (sau origine cum se arată în textul marginal). Această afirmaţie a dat naştere la o mare diversitate de interpretări, unele din ele absurde, cum ar fi aceea potrivit căreia interpretarea Bibliei ar fi dreptul exclusiv al bisericii, persoanele individuale neavând dreptul de a o studia!

Alte explicaţii ar putea fi afirmaţii adevărate, chiar dacă nu constituie înţelesul acestui pasaj. De pildă, este adevărat că nici un verset nu trebuie interpretat de unul singur, ci în lumina contextului şi a restului Scripturii.

Dar Petru se ocupă aici de originea cuvântului profetic, nu de modul în care îl interpretează oamenii după ce a fost dat. Ideea care se desprinde este că atunci când profeţii s-au apucat de scris, ei nu şi-au prezentat propria lor interpretare particulară a evenimentelor sau propriile lor concluzii. Cu alte cuvinte, interpretarea (termenul grec epilusis se poate traduce prin „origine" - textul marginal al ediţiei NKJV, dar şi prin „interpretare") nu se referă la explicarea cuvântului de către aceia dintre noi care avem Biblia sub formă scrisă, ci se referă la modul în care a luat fiinţă Cuvântul de la bun început, cum arată şi D. T. Young:

„Prin urmare, textul, dacă este înţeles corect afirmă că Scriptura nu este de origine omenească, în ultimă analiză. Ea este interpretarea lui Dumnezeu, nu a omului. Adesea îi auzim pe unii spunând că anumite texte din Scriptură ar reprezenta opinia lui David sau opinia lui Pavel sau opinia lui Petru. Şi totuşi, la o adică, nu avem opinia nici unui om în aceste Scrieri Sfinte, ci toate reprezintă modul lui Dumnezeu de interpretare a lucrurilor. Nici o profeţie din Scriptură nu reprezintă modul personal al cuiva de a interpreta Scriptura, ci oamenii au vorbit după cum au fost mişcaţi de Duhul Sfânt.”

Astfel cuvântul origine care apare în textul marginal al traducerii NKJV este foarte exact şi, credem noi, superior în cadrul contextului.

Versetul acesta confirmă explicaţia oferită în versetul 20, Căci nici o profeţie n-a fost adusă prin voia omului. Cum a zis cineva: „Ceea ce au scris ei nu a fost un amalgam de idei proprii, după cum nu a fost rezultatul imaginaţiei, înţelepciunii sau speculaţiei umane."

Realitatea este că oamenii sfinţi ai lui Dumnezeu au vorbit conduşi de Duhul Sfânt. În unele privinţe, pe care nu le putem înţelege pe deplin, Dumnezeu i-a călăuzit pe aceşti oameni chiar în privinţa cuvintelor pe care trebuia să le scrie aceştia, şi totuşi El nu a distrus individualitatea sau stilul scriitorilor. Acesta este unul din versetele cheie ale Bibliei despre inspiraţia divină, în vremea noastră, când mulţi neagă autoritatea Scripturii, este important să rămânem neclintiţi alături de inspiraţia verbală, plenară a cuvântului infailibil.

Prin inspiraţie verbală înţelegem faptul că cuvintele aşa cum au fost redactate ele de cei patruzeci sau mai bine de patruzeci de scriitori umani au fost insuflate de Dumnezeu (vezi 1Corinteni 2:13). Dumnezeu nu le-a dat doar un cadru general sau o schiţă cu ideile de bază, pe care ei s-o completeze apoi cum cred ei de cuviinţă, cu cuvintele considerate de ei drept cele mai nimerite. Ci înseşi cuvintele scrise de ei li s-au dat de către Duhul Sfânt.

Prin inspiraţie plenară înţelegem că toată Biblia este în egală măsură dată de Dumnezeu, de la Geneza la Apocalipsa. Este Cuvântul lui Dumnezeu (vezi 2Timotei 3:16).

Prin infailibil (sau negreşelnic) înţelegem că acest cuvânt al lui Dumnezeu, în forma rezultată, este integral fără greşeală în original, nu numai în doctrină, ci şi în istorie, ştiinţă, cronologie şi în toate celelalte domenii.

La încheierea capitolului 1 Petru se referă la profeţii din Vechiul Testament ca oameni care au vorbit nu după cum au voit ei, ci mişcaţi de Duhul Sfânt. Acum el aminteşte că, pe lângă profeţii adevăraţi din perioada Vechiul Testament, au fost şi profeţi falşi. Şi după cum vor fi învăţători autentici în era creştină, tot aşa vor fi şi învăţători falşi.

Aceşti învăţători falşi îşi ocupă locul în cadrul bisericii, pozând în slujitori ai evangheliei. De aceea este pericolul atât de mare. Dacă ar ieşi pe faţă şi ar spune că sunt atei sau agnostici, oamenii ar şti să se păzească. Dar ei sunt maeştri ai înşelăciunii, căci umblă cu Biblia în mână şi folosesc expresii ortodoxe - deşi sensul pe care-l dau acestora este cu totul diferit de cel al Scripturilor. Preşedintele unui seminar teologic liberal a recunoscut strategia în felul următor:

Bisericile adesea îşi schimbă convingerile, fără să renunţe formal la acelea pe care le îmbrăţişau odată şi teologii lor de obicei găsesc modalităţi de a păstra continuitatea cu trecutul prin reinterpretări.

W. A. Criswell îl descrie pe învăţătorul fals în felul următor:

„...un om învăţat, suav, afabil, cu personalitate plăcută, care se dă prieten al lui Cristos. El predică de la amvon, scrie cărţi savante, publică articole în reviste religioase. El atacă creştinismul din interior. El face din biserică şi din şcoală locul unde se strâng tot soiul de păsări necurate şi respingătoare. El adaugă la doctrină aluatul saducheilor.”

Unde se găsesc aceşti învăţători falşi? Vom aminti locurile cele mai evidente:

Protestantismul liberal şi neo-ortodox

Romano-Catolicismul liberal

Russelianismul (Martorii lui Iehova)

Mormonismul

Ştiinţa Creştină

Unity School of Christianity (Şcoala de unitate a creştinismului)

Christadelphianismul

Armstrongismul (aşa-numitul „Radio Church of God").

Deşi pretind că sunt slujitori ai neprihănirii, oamenii aceştia strecoară pe furiş erezii nimicitoare ale sufletului, pe lângă doctrina adevărată a Bibliei. Este un amestec deliberat de minciună şi adevăr. În principal, ei propovăduiesc un sistem de tăgăduiri. Iată câteva din tăgăduirile ce se pot întâlni în câteva din grupările menţionate mai sus:

- Ei neagă inspiraţia verbală, plenară a Bibliei, a Sfintei Treimi; neagă Dumnezeirea lui Cristos, naşterea Lui din fecioară şi moartea Sa în locul păcătoşilor.

- Ei resping cu deosebită vehemenţă valoarea sângelui Său vărsat.

- Ei neagă învierea Sa cu trupul, pedeapsa veşnică, mântuirea prin har, prin credinţa în Domnul Isus Cristos, precum şi realitatea minunilor din Biblie.

Iată şi alte învăţături false din vremea noastră:

- Teoria Kenosis - erezie conform căreia Cristos S-ar fi golit pe Sine de atributele Dumnezeirii. Asta ar însemna că El a putut păcătui, că a putut face greşeli, etc.

- Fantezia de tipul: „Dumnezeu e mort", evoluţionismul, mântuirea universală, purgatoriul, rugăciunile pentru cei morţi, etc.

- Păcatul suprem al învăţătorilor falşi constă în faptul că ei îl tăgăduiesc chiar pe Stăpânul care i-a cumpărat. Deşi spun cuvinte frumoase la adresa lui Isus, referindu-se la „divinitatea" Sa, la înalta Sa etică, la superba pildă pe care a lăsat-o El, oamenii aceştia refuză însă să-L mărturisească pe Domnul Isus ca Dumnezeu şi unic Mântuitor.

- Nels Ferre a scris următoarele: „Isus n-a fost şi n-a devenit niciodată Dumnezeu.... A-l numi pe Isus Dumnezeu înseamnă a-i substitui întrupării un idol."

Episcopul metodist Gerald Kennedy este de aceeaşi părere:

„Mărturisesc sincer că afirmaţia (potrivit căreia Cristos este Dumnezeu) nu-mi este pe plac şi mi se pare cu totul nesatisfăcătoare. Mai degrabă, aş prefera să se spună că Dumnezeu a fost în Cristos, întrucât cred că mărturia Noului Testament, luată în ansamblu, se opune doctrinei dumnezeirii lui Isus, deşi cred că aduce o mărturie covârşitoare despre divinitatea lui Isus."

Prin aceasta şi prin multe alte căi învăţătorii falşi îl tăgăduiesc pe Domnul care i-a cumpărat. Aici ar trebui să ne oprim şi ne aducem aminte că deşi aceşti învăţători falşi la care se referă Petru fuseseră cumpăraţi de către Domnul, ei nu au fost însă niciodată răscumpăraţi. Noul Testament face distincţie între cumpărare şi răscumpărare. Toţi sunt cumpăraţi, dar nu toţi sunt răscumpăraţi,. Răscumpărarea se aplică doar la cei care îl primesc pe Isus Cristos ca Domn şi Mântuitor, însuşindu-şi valoarea sângelui Său vărsat (1Petru 1:18,19).

La Matei 13:44 Domnul Isus este înfăţişat ca un om care a vândut tot ce avea pentru a cumpăra o ţarină. În versetul 18 din acelaşi capitol se afirmă clar că ţarina este lumea. Deci prin moartea Sa pe cruce, Domnul a cumpărat lumea şi pe toţi cei ce se află în ea. Dar El nu a răscumpărat întreaga lume. Deşi lucrarea Lui a fost suficientă pentru răscumpărarea întregii omeniri, ea devine efectivă doar pentru cei ce se pocăiesc, cred şi-L primesc pe El.

Faptul că aceşti învăţători falşi nu au fost niciodată născuţi din nou este indicat şi de destinul lor. Ei aduc asupra lor o nimicire grabnică. Pierzarea lor este pedeapsa veşnică în iazul de foc.

Petru prezice că ei vor avea o mulţime de aderenţi, ceea ce se explică prin faptul că nimicesc normele biblice de morală, încurajând complacerea în plăcerile trupului, Iată două exemple: Episcopul anglican John A. T. Robinson a scris următoarele:

„...nici un lucra în sine nu poate fi etichetat ca „greşit". De pildă, nu se poate porni de la poziţia enunţată de unii conform căreia „relaţiile premaritale" sau „divorţul" sunt greşite sau păcătoase în ele însele. Se poate să fie în 99 de cazuri sau chiar în 100 de cazuri din o sută, dar ele nu sunt intrinsec greşite, pentru că singurul rău intrinsec este absenţa iubirii."

În cartea intitulată: Called to Responsible Freedom (Chemat la libertate responsabilă), publicată de Consiliul Naţional al Bisericilor, tinerii sunt sfătuiţi în felul următor:

„Prin urmare, în sens personal, individual, ceea ce justifică şi sfinţeşte sexualitatea nu este statutul marital extern al persoanelor înaintea legii, ci, mai degrabă, ceea ce simt ei unul faţă de altul în inimile lor. Judecând lucrurile prin această prismă, a se ţine de mână ar putea fi într-adevăr greşit, pe când contactul sexual intim poate fi corect şi bun."

Ca urmare a acestui tip de comportament, propovăduit şi practicat de învăţătorii falşi, calea adevărului este vorbită de rău. Necredincioşii dobândesc un dispreţ profund faţă de creştinism.

Învăţătorii aceştia falşi sunt lacomi, atât pe plan sexual, cât şi financiar. Ei au ales slujba de clerici pentru că este bănoasă. Scopul lor principal este de a-şi atrage cât mai mulţi adepţi, pentru a-şi augmenta venitul.

Ei îi vor exploata pe oameni cu cuvinte false. Darby a spus: „Diavolul nu este niciodată mai satanic decât atunci când umblă cu Biblia asupra sa." Tot aşa şi oamenii aceştia, cu Biblia în mână, se dau drept vestitori ai neprihănirii, cântând cântări binecunoscute în rândul credincioşilor evanghelici şi făcând uz de expresii scripturale. Dar toate acestea constituie camuflajul sub care se ascund învăţăturile lor eretice şi morala lor decăzută.

Pe aceşti oameni religioşi din „coloana a cincea" îi aşteaptă o groaznică condamnare. Judecata îi paşte de mult timp şi pierzarea lor nu dormitează, ci stă de multă vreme trează, gata să se năpustească asupra lor ca o panteră.

În versetele 4-10, avem trei exemple din Vechiul Testament referitoare la judecata dezlănţuită de Dumnezeu asupra apostaziei: îngerii, antidiluvienii şi cetăţile Sodoma şi Gomora.

Presupunem că îngerii care au păcătuit sunt cei menţionaţi la Iuda 6, unde aflăm că:

(1) Ei nu şi-au păstrat poziţia.

(2) Şi-au părăsit locuinţa propice.

Deşi nu putem fi siguri, există temeiuri puternice să credem că aceştia sunt identici cu „fiii lui Dumnezeu" menţionaţi la Geneza 6:2: „Fiii lui Dumnezeu au văzut că fiicele oamenilor erau frumoase; şi din toate şi-au luat de soţii pe acelea pe care şi le-au ales." Îngerii sunt numiţi fii ai lui Dumnezeu la Iov 1:6;Iov 2:1. Din Geneza 6 se deduce că fiii aceştia ai lui Dumnezeu şi-au părăsit poziţia angelică ce li s-a încredinţat, schimbând locuinţa lor din cer cu una de pe pământ şi căsătorindu-se cu soţii omeneşti. Copiii rezultaţi din aceste căsătorii au fost nephilim, care înseamnă „cei căzuţi" (Geneza 6:4). Pare să rezulte cu destulă claritate din Geneza 6:3 că lui Dumnezeu i-a făcut o extrem de mare neplăcere acest gen de împerecheri sexuale anormale.

Drept contra argument, unii precizează că îngerii sunt fiinţe asexuale şi, prin urmare, nu se pot căsători. Dar tot ce ni se spune în cuvânt este că în cer ei nu se căsătoresc (Marcu 12:25). Îngerii au apărut adesea în Vechiul Testament în chip uman. De pildă, cei doi îngeri pe care i-a găzduit Lot la Sodoma (Geneza 19:1) sunt descrişi ca bărbaţi în versetele 5,10,12. Ei aveau picioare (versetul 2) şi mâini (versetul10); puteau mânca (versetul 3); aveau forţă fizică (versetul 10,16). Rezultă clar din descrierea dorinţelor perverse ale bărbaţilor din Sodoma că îngerii aceia aveau trupuri capabile de a fi supuse la abuzuri sexuale (versetul5).

Mânia lui Dumnezeu s-a aprins împotriva acestui gen cras de apostazie a îngerilor de la ordinea stabilită de El. În consecinţă, pierzarea lor a constat în aruncarea lor în iad, ţinuţi în gropile de groaznică întunecime până la judecata de apoi.

Al doilea exemplu care ilustrează intervenţia directă a lui Dumnezeu în pedepsirea păcatului îl găsim în cazul oamenilor care au pierit în cadrul potopului. Mare a fost răutatea acestora. Orice închipuire a gândurilor lor era îndreptată tot timpul numai la rău (Geneza 6:5). În ochii lui Dumnezeu pământul era stricat şi plin de violenţă (Geneza 6:11-13). Domnului I-a părut rău că i-a făcut pe oameni pe pământ (Geneza 6:6). A fost atât de întristat, încât S-a hotărât să-i şteargă de pe faţa pământului (Geneza 6:7). El n-a cruţat lumea antică, ci a adus potopul peste ea, ca să-i distrugă pe locuitorii ei răi.

Doar Noe şi familia lui au găsit har în ochii Domnului. Ei au căutat şi au găsit refugiu în arcă, plutind teferi pe deasupra furtunii mâniei şi indignării lui Dumnezeu.

Noe este înfăţişat ca predicator al neprihănirii. Negreşit pe când construia el arca, loviturile de ciocan erau însoţite de avertismente la adresa celor care asistau batjocoritori la acţiunea sa, prevenindu-i să se lase de păcat, ca să nu înfrunte dreapta pedeapsă a lui Dumnezeu pentru răutatea lor.

Al treilea exemplu de judecată necruţătoare a lui Dumnezeu este nimicirea Sodomei şi Gomorei. Aceste două cetăţi, situate undeva în apropiere de actuala zonă de sud a Mării Moarte, constituiau focare de perversiune sexuală. Oamenii au acceptat homosexualitatea ca pe un mod normal de viaţă. Păcatul acesta este descris la Romani 1:26,27:

„Chiar femeile lor au schimbat întrebuinţarea firească a lor într-una care este împotriva firii. Tot astfel şi bărbaţii au părăsit întrebuinţarea firească a femeii, s-au aprins în poftele lor unii pentru alţii, bărbaţi cu bărbaţi făptuind lucruri ruşinoase şi primind în ei înşişi plata cuvenită pentru rătăcirea lor.”

Dumnezeu nu a considerat această degenerare desfrânată drept o boală, ci un păcat. Pentru a arăta tuturor generaţiilor care s-au perindat ura Sa extrem de mare împotriva homosexualităţii, El a făcut să plouă cu foc şi pucioasă asupra Sodomei şi Gomorei (Geneza 19:24), reducându-le la cenuşă. Distrugerea a fost atât de completă încât nici astăzi nu se poate stabili cu precizie locul exact unde s-au aflat aceste oraşe. Ele slujesc de pilde oricărei persoane care legalizează acest păcat sau îl tolerează, spunând că ar fi „o boală".

Este un fapt semnificativ că clericii liberali din vremea noastră iau apărarea cu tot mai mare înfocare perversiunilor sexuale. Un oficial al confesiunii United Church of Christ (Biserica Unită a lui Cristos), în cadrul unui articol apărut în Social Action, a recomandat ca biserica să înceteze de a mai discrimina împotriva homosexualilor, atunci când le interzice accesul la seminare, la ordinare şi la angajarea în diversele posturi din cadrul bisericii. Nouăzeci de preoţi Episcopali (varianta americană a Bisericii Angliei, n.tr.) au decis recent că actele homosexuale între adulţi care consimt la aceste acte „sunt neutre din punct de vedere moral”. Învăţătorii religioşi falşi se situează în fruntea mişcărilor de legalizare a acestui păcat.

Nu este la voia întâmplării faptul că această epistolă, care tratează apostazia, are atâtea de spus în legătură cu imoralitatea, căci apostazia şi imoralitatea merg mână în mână. Apostazia adesea îşi are rădăcinile în eşecul pe plan moral. De pildă, e posibil ca un bărbat să cadă într-un grav păcat sexual. În loc să-şi recunoască vinovăţia şi să găsească curăţire prin sângele lui Cristos, el se hotărăşte să se lase de cunoştinţa lui Dumnezeu, care îi condamnă acţiunile, şi să trăiască în practică ateismul. A. J. Pollock. povesteşte cum s-a întâlnit cu un tânăr care mărturisise cândva că este creştin, dar care era acum plin de îndoieli şi tăgăduiri. Domnul Pollock l-a întrebat: „Prietene, în ce păcat te-ai bălăcit în ultimul timp?" Tânărul a plecat capul ruşinat, a întrerup brusc conversaţia şi a plecat imediat străpuns de vinovăţie.

Acelaşi Dumnezeu care aduce nimicirea peste cei răi îi scapă pe cei drepţi. Petru ilustrează acest adevăr prin experienţa lui Lot. Dacă despre Lot nu am şti decât ceea ce ni se spune în Vechiul Testament, poate nu l-am considera deloc un credincios. În relatarea de la Geneza, ne este prezentat aproape ca un oportunist, care căuta să dobândească un statut cât mai privilegiat, dispus să se împace cu păcatul şi corupţia pentru a-şi câştiga un renume şi un loc în lume. Dar Petru, scriind sub inspiraţie, ne spune că el a fost un om neprihănit care era foarte întristat de purtarea destrăbălată a acestor nelegiuiţi. Dumnezeu a văzut că Lot avea o credinţă autentică şi că iubea neprihănirea şi ura păcatul.

Pentru a sublinia că Lot a fost cu adevărat un om neprihănit, în pofida aparenţelor, Petru repetă că sufletul său era chinuit zilnic de lucrurile pe care le auzea şi le vedea la Sodoma. Groaznica imoralitate a oamenilor de acolo i-a provocat cumplite suferinţe.

Concluzia care se desprinde este că Domnul ştie să-i scape din încercare pe oamenii temători de Dumnezeu şi să-i pedepsească pe cei nelegiuiţi, care nu se tem de Dumnezeu. El poate să-i scape pe ai Săi din încercare, rezervând, în acelaşi timp, pe cei nedrepţi ca să fie pedepsiţi în ziua judecăţii.

Cei răi sunt păstraţi pentru iad (versetul 9) şi iadul pentru cei răi (versetul 17). În contrast cu aceştia, o moştenire este păstrată pentru credincioşi, ei înşişi fiind păziţi pentru această moştenire (1Petru 1:4,5).

Capacitatea lui Dumnezeu de a-i ţine pe cei răi sub restricţii până la judecata lor finală este valabilă mai ales în cazul categoriei de oameni descrisă în acest capitol: învăţătorii falşi, ale căror vieţi sunt contaminate de necurăţie sexuală, care propovăduiesc răzvrătirea împotriva autorităţii de stat şi care aruncă fără sfială insulte asupra înaltelor oficialităţi.

Nu e nici un secret în faptul că pe liderii religioşi falşi, ce pozează în slujitori ai lui Cristos, îi caracterizează adesea norme morale scăzute. Nu numai că ei înşişi se complac în activităţi sexuale ilicite, ci le recomandă şi altora, promovând pe faţă libertinismul. Capelanul Episcopal al şcolii de fete din Baltimore, statul Maryland, a scris:

„Trebuie să ne relaxăm şi încetăm de a ne mai simţi vinovaţi cu privire la activităţile noastre sexuale, gândurile şi dorinţele noastre sexuale. Şi prin asta înţeleg că aceste gânduri pot fi heterosexuale, homosexuale sau autosexuale .... Sexul este plăcut... şi asta înseamnă că nu este legat de nici un fel de legi, cu privire la ceea ce ai sau nu ai voie să faci. Cu alte cuvinte, e un joc fără reguli.”

Este semnificativ să constatăm că liderii religioşi se situează de obşte în fruntea mişcărilor care aprobă şi promovează răsturnarea puterii de stat prin mijloace violente. Clericii din perioada modernă s-au afiliat la diverse cauze politice subversive. Un director pentru afaceri bisericeşti şi comunitare din cadrul Presbiteriei oraşului Philadelphia a declarat: „Nu cred că vom exclude asta (folosirea bombelor şi a grenadelor de către biserică) în viitor, dacă toate celelalte mijloace neviolente se vor fi dovedit ineficace."

Oamenii aceştia sunt fără tupeu şi îndărătnici. Respingerea nerușinată de către ei a oricărei autorităţi legal constituite pare să fie fără margini. Nici un vocabular nu este prea greu în gura lor, când vine vorba să-şi bată joc de demnitarii care-i conduc. Faptul că guvernele (autorităţile) omeneşti sunt instituite de Dumnezeu (Romani 13:1) şi că este interzis să fie vorbite de rău (Fapte 23:5) nu-i afectează câtuşi de puţin pe aceşti oameni. Ei par să se delecteze în a-i şoca pe oameni prin denunţarea belicoasă a demnitarilor (în greacă: „gloriile" sau „cei glorioşi"). Este un termen general care i-ar putea cuprinde pe toţi, şi îngeri, şi oameni, care au fost învestiţi de Dumnezeu cu autoritatea de a guverna. Aici termenul se referă, probabil, la dregătorii umani.

Nerușinarea acestor aşa-zişi propovăduitori ai religiei îşi are corespondentul pe plan îngeresc Deşi îngerii... sunt mai mari decât oamenii în putere şi tărie, ei nu rostesc nici o judecată batjocoritoare împotriva celor glorioşi înaintea Domnului. Aici referirea la cei glorioşi pare să se aplice îngerilor care ocupă poziţii de autoritate..

În general se crede că această aluzie obscură la îngeri este identică cu cea de la Iuda 9: „Dar arhanghelul Mihail, când se împotrivea şi se certa cu el pentru trupul lui Moise, n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată batjocoritoare, ci a zis: «Domnul să te mustre!»" Nu ştim de ce anume s-a iscat o controversă legată de trupul lui Moise. Ceea ce este important pentru noi este însă următorul fapt: Mihail a recunoscut că Satan ocupă o poziţie de autoritate în lumea demonilor şi că deşi Satan nu avea jurisdicţie asupra lui Mihail, acesta din urmă nu i-a vorbit batjocoritor. Atunci gândiţi-vă la cutezanţa şi nerușinarea unor oameni care nu se sfiiesc să facă ceea ce îngerii se codesc a face! Şi apoi gândiţi-vă la judecata de care vor avea parte, în consecinţă, pentru aceste acte de sfidare!

Dar aceşti lideri religioşi apostaţi sunt asemenea unor animale fără raţiune. În loc să se folosească de capacitatea de a gândi, care îi deosebeşte de animale, ei trăiesc ca şi când satisfacerea poftelor lor trupeşti ar fi însăşi esenţa existenţei lor. După cum multe animale par să nu aibă alt destin decât acela de a.fi duse la abator şi tăiate, tot aşa învăţătorii falşi se avântă spre pierzare, fără să le pese care e adevărata lor chemare - respectiv, de a-L slăvi pe Dumnezeu şi a se bucura în El pe veci.

Ei vorbesc de rău lucrurile pe care nu le înţeleg. Ignoranţa lor nu e mai strigătoare la cer decât atunci când critică Biblia. Pentru că sunt lipsiţi de orice viaţă divină, nu pot înţelege defel cuvintele, căile şi lucrările lui Dumnezeu (1Corinteni 2:14). Şi totuşi ei se dau drept mari experţi pe plan spiritual. Un credincios smerit poate vedea mai mult pe genunchi decât pot vedea aceştia când se ridică în vârful picioarelor. Ei vor fi nimiciţi în acelaşi fel ca animalele. Întrucât ei preferă să trăiască asemenea animalelor, vor şi muri ca animalele. Moartea lor nu va însemna însă dispariţia lor, ci vor muri o moarte ruşinoasă, lipsiţi de nădejde.

La moarte vor suferi pentru nedreptatea lor. Sau, cum parafrazează Phillips: „Datorită răutăţii lor, s-au ales cu un sfârşit rău şi li se va plăti cu vârf şi îndesat."

Oamenii aceştia sunt atât de nerușinaţi şi de destrăbălaţi încât îşi desfăşoară activităţile lor păcătoase ziua în amiaza mare. Cei mai mulţi oameni aşteaptă să se înnopteze, ca să chefuiască (Ioan 3:19); de unde şi explicaţia semiîntunericului din baruri şi bordeluri (1Tesaloniceni 5:7). Învăţătorii falşi s-au dezbărat însă de orice reţineri de care, de obicei, oamenii ţin seama, căutând să-şi ascundă păcatele în umbră.

Când iau masa împreună cu creştinii, ei sunt nişte întinaţi şi pătaţi, adică intruşi necuraţi şi insidioşi, care se desfată în îmbuibarea şi în beţia lor. Descriindu-i pe aceşti oameni, Iuda spune: „Sunt nişte stânci ascunse la mesele voastre de dragoste, unde se ospătează fără ruşine împreună cu voi, servindu-se numai pe ei înşişi" (Iuda 12). Când învăţătorii falşi luau parte la agapele ţinute în legătură cu Cina Domnului în zilele de la începutul bisericii, ei erau cu totul nestăpâniţi şi absolut indiferenţi faţă de semnificaţia spirituală a acestui praznic. În loc să se gândească la alţii, aşa cum procedează întotdeauna dragostea, ei aveau grijă, cu egoism, doar de ei înşişi.

Chiar mai scandalos este faptul că ochii lor sunt plini de adulter şi nu se satură de păcătuit. Cuvintele acestea îi descriu pe cei care predică predici chipurile religioase, care îndeplinesc ritualurile religioase şi consiliază membrii adunărilor lor; totuşi ochii lor caută în permanenţă femei cu care să poată întreţine relaţii adultere. Setea lor de desfrâu, camuflată poate sub odăjdiile de preoţi, pare să fie nemărginită.

Ei ademenesc sufletele nestatornice. Poate fac acest lucru prin răstălmăcirea unor versete din Scriptură, făcând aceste suflete să creadă că Biblia ar tolera păcatul. Sau poate vor spune că deosebirea dintre bine şi rău depinde în mare măsură de cultura din care facem parte. Sau îi vor asigura pe nenorociţii care le cad în plasă că „nici un lucru nu poate fi greşit, atâta timp cât izvorăşte din dragoste". Şi astfel, sufletele nestatornice trag numaidecât concluzia că de bună seamă dacă un lucru este îngăduit de un lider religios, trebuie neapărat să fie permisibil şi

pentru un om de rând, un laic.

Inimile lor sunt deprinse la lăcomie. Ei nu sunt nişte amatori de rând, ci bine şcoliţi în arta seducţiei. Deşi termenul „lăcomie" cuprinde toată gama de pofte şi dorinţe excesive, contextul său pare să-l plaseze în sfera dorinţei de gratificare sexuală.

Gândindu-se la această enormă mascaradă şi batjocorire a adevăratului creştinism, la păcatul ce este asociat, datorită acestor apostaţi, cu numele lui Cristos, Petru exclamă: Copii blestemaţi! Prin asta nu se înţelege că îi blestemă, ci doar prevede că vor suferi blestemul lui Dumnezeu în toată furia sa.

În mai multe privinţe, aceşti învăţători falşi se aseamănă cu profetul Balaam, fiul lui Beor, prin faptul că se dau, pe nedrept, purtători de cuvânt ai lui Dumnezeu (Numeri 22:38), ademenindu-i pe oameni să păcătuiască (Apocalipsa 2:14). Dar asemănarea lor cu Balaam constă în primul rând în faptul că se folosesc de slujba de clerici pentru a se îmbogăţi. Balaam a fost un profet madianit, tocmit de regele Moabului ca să blesteme Israelul. Motivaţia care l-a determinat pe acesta să facă acest lucru a fost banul.

Într-una din încercările sale de a blestema Israelul, Balaam şi măgăriţa pe care călărea acesta au fost întâmpinaţi de îngerul Domnului (adică de Domnul Isus, într-una din arătările Sale de dinainte de întrupare). Măgăriţa a refuzat cu insistenţă să mai facă vreun pas înainte. Când Balaam a biciuit-o, măgăriţa l-a mustrat, cu glas omenesc (Numeri 22:15-34). A fost un fenomen uluitor: o măgăriţă necuvântătoare, vorbind cu glas omenesc (şi dovedind că avea mai multă minte decât stăpânul ei!). Dar, în pofida acestei minuni mari, profetul Balaam nu s-a lecuit de nebunia lui. Lenski spune:

„Balaam este un exemplu înfricoşător al omului care era „profet", căruia Dumnezeu i-a spus ceea ce nu avea voie să facă, pe care Dumnezeu l-a oprit de la faptele sale rele, dând glas unui animal necuvântător, dar care, în pofida tuturor acestor avertismente, nu a renunţat în inima lui la dragostea pentru câştigul pe care spera să-l obţină din această fapta nelegiuită şi astfel a pierit."

Dumnezeu nu-i mustră în vremea noastră pe învăţătorii falşi prin animale necuvântătoare. Dar avem toate motivele să credem că prin alte mijloace adesea El îi mustră, îndemnându-i să se întoarcă la calea cea dreaptă, care este Cristos. Dumnezeu adesea Se foloseşte de mărturia simplă a unui credincios smerit pentru a-i face de ruşine pe aceşti oameni, care se fălesc cu cunoştinţele lor superioare şi cu poziţia înaltă pe care o ocupă în ierarhiile ecleziastice. S-ar putea ca prin citarea unui verset din Scriptură sau prin punerea unei întrebări incisive, un aşa-zis „laic" sau „mirean", care este însă plin de Duhul Sfânt, să-l lase pe un Balaam din epoca modernă să se zvârcolească în umilirea şi supărarea lui.

Petru îi compară pe învăţătorii falşi cu nişte izvoare fără apă. Oamenii nevoiaşi se apropie de ei, căutând înviorare şi potolire a setei lor spirituale, dar nu le găsesc, fiind dezamăgiţi. Pentru că oamenii aceştia sunt nişte puţuri fără apă. Sunt nişte nori alungaţi de furtună.

Norii le promit oamenilor că pământul ce a suferit atâta timp de pe urma secetei, va avea, în sfârşit parte de ploaia binecuvântată. Dar iată că începe să bată un vânt puternic, care alungă norii, spulberând speranţele oamenilor şi lăsându-i mai departe cu gura uscată.

Negura întunericului din adâncimi este rezervată pentru aceşti şarlatani religioşi, care se pretind a fi vestitori ai evangheliei, când, în realitate, ei nu au nici o veste bună de adus. Oamenii se duc la ei să capete pâine şi primesc, în schimb, o piatră. Pedeapsa pentru o atare înşelăciune este o veşnicie (termenul „pe veci" lipseşte din textul critic, dar nu şi din paralela foarte apropiată aflată la Iuda 13) petrecută în negura întunericului.

Ei rostesc cuvinte măreţe şi pompoase, dar pline de deşertăciune sau cum traduce Knox acest verset: ei utilizează „expresii frumoase care sunt însă golite de orice sens". Este descrierea exactă a cuvintelor rostite de mulţi predicatori liberali şi aparţinenţi ai cultelor false. Ei sunt oratori străluciţi, care îşi captivează ascultătorii cu retorica lor grandilocventă. Vocabularul lor erudit îi atrage pe cei lipsiţi de discernământ. Ei compensează lipsa de conţinut a predicilor lor cu o prezentare dogmatică, plină de energie. Dar când au terminat de vorbit n-au spus, în realitate, nimic. Ca exemplu al acestui gen de predică sterilă, dăm mai jos un citat din predica rostită de un binecunoscut teolog din zilele noastre:

„Nu este o relaţie bazată pe paritate sau disparitate, ci pe similaritate. La asta ne gândim şi asta exprimăm că este adevărata cunoştinţă a lut Dumnezeu, deşi în credinţă încă ştim şi ne aducem aminte că tot ce cunoaştem sub denumirea de „similaritate" nu este identic cu similaritatea la care ne referim aici. Totuşi mai ştim şi ne mai aducem aminte, şi din nou în credinţă, că similaritatea avută în vedere aici îşi găseşte plăcerea de a se reflecta în ceea ce cunoaştem ca similaritate, numind-o astfel, pentru ca în gândirea şi vorbirea noastră similaritatea să devină similară similarităţii postulate în adevărata revelaţie a lui Dumnezeu (cu care în sine nu este similară) şi noi nu gândim şi nu vorbim fals, ci adevărat când descriem relaţia drept una de similaritate."

Strategia acestor învăţători falşi este de a-i ademeni pe oameni, promiţându-le că se pot desfăta în toate formele de pofte şi patimi. Ei propagă învăţătura conform căreia, întrucât apetiturile resimţite de trupul nostru au fost create de Dumnezeu, nu trebuie să ni le înfrânăm, deoarece prin această înfrânare am provoca grave perturbaţii personalităţii noastre. Şi astfel, ei propovăduiesc că este recomandabil ca să existe experienţe sexuale experimentale, înainte de căsătorie iar după căsătorie ei recomandă o „relaxare" a normelor morale.

Victimele lor sunt aceia care abia au scăpat (textul critic sună astfel: „de abia scapă...") de cei care trăiesc în rătăcire. Oamenii aceştia nemântuiţi se bălăceau cândva nestingheriţi în tot felul de plăceri păcătoase, dar la un moment dat în inima lor a intervenit o schimbare. Ei s-au decis să se îndrepte, să întoarcă foaia şi să frecventeze biserica. Numai că, în loc să se ducă la o biserică ce crede în Biblie, ei au nimerit la o slujbă religioasă în cadrul căreia unul din aceşti păstori falşi avea cuvântul. În loc să audă evanghelia mântuirii prin credinţa în Cristos, ei aud spunânduli-se că păcatul este permis şi văd cum este încurajată atitudinea de permisivitate. Toate acestea îi miră, la început, întrucât întotdeauna au crezut că păcatul este inadmisibil, că este greşit şi că biserica i se opune. Iată însă că acum li se spune că păcatul se bucură de binecuvântarea feţelor bisericeşti!

Clericii apostaţi fac mare caz de libertate, dar prin libertate ei înţeleg libertatea de autoritatea divină şi libertatea de a păcătui. în realitate, aceasta nu e libertate, ci forma cea mai groaznică de robie. Ei înşişi sunt robi ai stricăciunii. Înlănţuiţi de pofte şi obiceiuri rele, ei nu au puterea de a se descătuşa.

Versetele 20-22 nu se referă la învăţătorii falşi propriu-zişi, ci la victimele lor, adică la unii care au fost reformaţi, dar care nu s-au născut din nou.

Prin cunoaşterea parţială a ...lui Cristos şi a principiilor creştine, ei s-au lăsat de o viaţă de păcat, începând procesul de curăţire morală a fiinţei lor.

Apoi ei au ajuns să fie influenţaţi de învăţătorii falşi, care îşi bat joc de aceste virtuţi puritanice, proclamând, în schimb, eliberarea de sub inhibiţiile morale. Şi astfel oamenii aceştia ajung să fie din nou prinşi chiar de păcatele de care fuseseră o vreme izbăviţi. În fapt, ei se cufundă mult mai jos decât înainte, pentru că, de data aceasta, au fost înlăturate toate reţinerile de ordin religios, nemaiexistând nimic care să-i ţină în frâu. Şi astfel este adevărat că starea lor de pe urmă este mai rea decât cea dintâi.

Cu cât este mai mare privilegiul de care are cineva parte, cu atât mai mare este şi responsabilitatea ce apasă pe umerii săi. Cu cât cunoaşte cineva mai profund normele creştine, cu atât mai mare este obligativitatea sa de a trai pe măsura acestor norme. Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut niciodată cerinţele sfinţeniei lui Dumnezeu, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă înapoi la murdăria din lume.

Oamenii aceştia ilustrează proverbul adevărat privitor la un câine care s-a întors la ce vărsase (vezi Proverbe 26:11) şi la scroafa spălată care s-a întors să se tăvălească iarăşi în mocirlă. Este semnificativ faptul că Petru recurge la exemplul porcului şi al scroafei pentru a ilustra ideile ce vrea să le transmită. Conform legii lui Moise, acestea erau animale necurate. Din proverb nu reiese că în natura lor ar fi intervenit vreo schimbare. Necurate erau înainte de a fi fost izbăvite de vărsatul şi de mocirla în care să tăvăleau şi necurate au rămas după ce s-au întors la ele.

Tot aşa este şi cu oamenii la care se referă Petru. Aceştia au trecut printr-o reformare morală, dar nu au primit niciodată o natură nouă. Ca să folosim cuvintele de la Matei 12:43-45, casa lor era acum curată, măturată şi pusă în ordine, dar ei nu L-au invitat niciodată pe Mântuitorul să locuiască în ea. Duhul rău ce fusese alungat din ei s-a dus şi a găsit alte duhuri mai rele decât el, cu care au ocupat casa goală. Şi astfel starea de pe urmă a acelei case a fost mai rea decât cea iniţială.

Pasajul acesta nu trebuie folosit cu scopul de a propovădui că credincioşii adevăraţi ar putea cădea din har, având astfel parte de pierzare veşnică. Ci realitatea este că oamenii aceştia niciodată n-au fost credincioşi adevăraţi. Niciodată nu au primit natura nouă. Mai degrabă, au demonstrat prin starea lor de pe urmă că natura lor e în continuare necurată şi rea. Învăţămintele care se desprind de aici sunt, evident, următoarele: anume faptul că nu este de ajuns să existe o reformă în viaţa cuiva, că aceasta, în sine, nu este de ajuns, ci, dimpotrivă, ea este foarte periculoasă, întrucât poate să amăgească şi să amorţească pe cineva, conferindu-i un sentiment fals de siguranţă. Un om poate primi natura cea nouă numai născându-se din nou. Or, naşterea din nou are loc prin pocăinţă faţă de Dumnezeu şi credinţă în Domnul nostru Isus Cristos.

De la tema învăţătorilor falşi din capitolul 2, Petru trece acum la apariţia certă a batjocoritorilor în zilele de pe urmă. În scrisoarea aceasta, ca în prima, el începe prin a-şi îndemna cititorii să se ţină de Biblie, să-i fie ataşaţi cu totul.

Ei trebuie să-şi aducă, aminte de prezicerile sfinţilor proroci - aşa cum se găsesc acestea în Vechiul Testament; apoi trebuie să-şi amintească de învăţătura Domnului, aşa cum a fost transmisă prin apostoli - învăţătură care se găseşte în Noul Testament. Biblia este singura noastă pavăză în vremuri de cădere de la credinţă şi decădere morală.

Mărturia apostolilor, îngemănată cu cea a profeţilor, a constat în faptul că în zilele din urmă vor veni batjocoritori, care se vor călăuzi după poftele lor. Creştinii nu trebuie să uite acest lucru. Ei trebuie să refuze să se lase intimidaţi de tăgăduirile arogante şi blasfemiatoare ale acestor oameni. Mai degrabă, ei trebuie să vadă în aceşti oameni un indiciu sigur al faptului că sfârşitul veacului se apropie.

Aceşti batjocoritori se ghidează după propriile lor pasiuni. După ce au respins cunoştinţa lui Dumnezeu, acum ei se complac fără ruşine în poftele lor, promovând permisivitatea, cu totală nepăsare faţă de judecata care stă să se abată asupra celor care comit astfel de acte.

Principala lor batjocură este îndreptată împotriva venirii lui Cristos, atitudinea lor fiind exprimată de cuvintele: „Unde este făgăduinţa venirii Lui?" prin care vor să spună, de fapt: „Unde este împlinirea făgăduinţei Sale?" Dar ce înţeleg ei prin venirea Lui?

Înţeleg ei oare venirea lui Cristos ca să-Şi ia acasă sfinţii, în cadrul evenimentului pe care noi îl numim Răpirea (1Tesaloniceni 4:13-18)? Este îndoielnic că aceşti batjocoritori ar şti ceva despre prima fază a revenirii Domnului.

Se referă ei atunci la venirea lui Cristos împreună cu sfinţii Săi, ca să-şi întemeieze împărăţia universală (1Tesaloniceni 3:13)? E posibil ca această fază a venirii Domnului să figureze în gândirea lor.

Dar din restul pasajului reiese clar că ei se gândesc la judecata finală a lui Dumnezeu pe pământ sau ceea ce se numeşte în popor sfârşitul lumii. Ei se gândesc la nimicirea în foc a cerurilor şi pământului la sfârşitul Mileniului.

Ceea ce spun ei de fapt este: „Voi, creştinii, ne-aţi tot ameninţat cu groaznica judecată ce se va abate asupra pământului. Astfel ne spuneţi că Dumnezeu va interveni în istorie, că-i va pedepsi pe cei răi şi că va distruge pământul. Toate astea nu sunt însă decât nişte bazaconii. Nu avem de ce să ne temem. Putem trăi cum poftim. Nu există nici o dovadă că Dumnezeu a intervenit vreodată în istorie. Prin urmare, ce ne-ar face să credem că o va face vreodată?"

Concluzia lor se întemeiază pe ipoteza şubredă că „de când au adormit părinţii noştri, toate rămân aşa cum erau de ta începutul creaţiei." Ei afirmă astfel că natura îşi urmează fără întrerupere legile sale uniforme şi că nu ar fi existat nici un fel de intervenţii supranaturale, că pentru toate există, chipurile, o explicaţie.

Ei cred în legea uniformitarianismului, conform căreia procesele existente în natură au acţionat în aceeaşi manieră şi, practic, cu aceeaşi intensitate ca în prezent, şi că aceste procese sunt suficiente pentru a explica toate schimbările ce au avut loc.

Există o legătură vitală între legea uniformitarianismului şi teoriile enunţate de obicei cu privire la evoluţie. Teoria dezvoltării progresive a organismelor vii din tipuri pre-existente se bazează pe presupunerea că condiţiile în care a avut loc această transformare ar fi fost destul de uniforme. Dacă însă pământul acesta a fost afectat de cataclisme şi catastrofe, atunci unele din presupoziţiile lui Darwin vor fi numaidecât

afectate.

Batjocoritorii ignoră cu bună ştiinţă un fapt, anume potopul. Căci Dumnezeu a intervenit totuşi la un moment dat în afacerile oamenilor, scopul acestei intervenţii specifice fiind de a pedepsi răutatea. Or, dacă acest lucru s-a întâmplat o dată, se poate întâmpla din nou.

Este un fapt de extremă condamnare la adresa acestor oameni că sunt neştiutori în mod voit. Ei se fălesc însă că sunt ştiutori şi susţin că sunt obiectivi în raţionamentul lor. Ei se laudă că aderă la principiile investigaţiei ştiinţifice. Dar, în realitate, ei ignoră un fapt bine atestat al istoriei: potopul! Mai bine ar face să ia nişte cursuri de geologie!

Căci ei în mod voit uită că odinioară erau ceruri şi că un pământ scos, prin Cuvântul lui Dumnezeu, din apă şi prin apă... a pierit. Cerurile şi pământul au fost create prin Cuvântul lui Dumnezeu. El a rostit cuvântul şi ele au luat fiinţă (Evrei 11:3). Pământul - ne spune Petru - a fost format din apă şi prin apă. Mărturisim că în această afirmaţie sunt adâncimi pe care nu le putem pricepe pe de-a-ntregul. Ştim însă de la Geneza 1:2 că faţa pământului era acoperită de apă. Apoi în versetul 6 citim că Dumnezeu a făcut un firmament sau o întindere care să separe apa de pe pământ de ceaţa sau stratul de nori ce plutea deasupra pământului. Presupunem de aici că pământul fusese acoperit până atunci cu o ceaţă groasă de apă în care nu putea fi întreţinută viaţa. Firmamentul a asigurat atmosfera clară în care să putem respira. La Geneza 1:9 ni se spune că s-a operat separarea continentelor de oceane, căci acesta este probabil sensul afirmaţiei referitoare la „pământul scos.... din apă" (vezi şi Psalmul 24:2).

Oricare ar fi implicaţiile pe plan ştiinţific ale afirmaţiei lui Petru, noi ştim precis că pământul este un mediu apos, acoperit cu un strat de nori. Trei pătrimi din suprafaţa sa este apă - oceanele - şi o mare parte a acestei suprafeţe este acoperită de ceţuri. După câte ştim, pământul este singura planetă ce conţine apă şi, prin urmare, singura care poate întreţine viaţa.

De la început, pământul a fost prevăzut cu mijloacele ce-i puteau asigura distrugerea, având apă în adâncimile sale, apă în mări şi oceane şi apă în norii de deasupra, în cele din urmă, Dumnezeu a dat drumul apelor din adâncimi şi celor de deasupra (Geneza 7:11), uscatul fiind inundat şi toate vietăţile din afara arcei fiind distruse.

Criticii ignora cu bună ştiinţă acest fapt al istoriei. Este interesant de observat că potopul a devenit în ultimii ani ţinta unor atacuri virulente. Dar mărturia potopului este imprimată în piatră, în tradiţiile popoarelor de demult, cât şi al celor moderne şi - fapt de o supremă importanţă - este consemnat în Cuvântul lui Dumnezeu.

Când Dumnezeu a creat pământul, El l-a sădit cu suficientă apă ca aceasta să-l poată distruge. În aceeaşi manieră, El a sădit cerurile şi pământul cu suficient foc pentru a le distruge.

În această epocă nucleară în care trăim, am ajuns la cunoştinţa faptului că materia este energie înmagazinată. Scindarea nucleului de atom degajă cantităţi enorme de energie incandescentă. Prin urmare, întreaga cantitate de materie din lume reprezintă un potenţial uriaş de exploziv. În prezent Domnul restrânge acest potenţial, nepermiţând explozia (Coloseni 1:17, „toate stau împreună în El"). Dacă El Şi-ar retrage mâna Sa restrictivă, elementele s-ar topi. Între timp, cerurile şi pământul de acum sunt păzite şi păstrate prin Cuvântul Său, pentru focul din ziua de judecată şi de pierzare a oamenilor nelegiuiţi.

Cum se explică atunci această îndelungată amânare a judecăţii lui Dumnezeu? În primul rând, trebuie să ţinem cont de faptul că Dumnezeu este atemporal. El nu trăieşte într-o sferă a timpului, ca noi. Căci timpul este determinat de relaţia dintre soare şi rotaţia pământului în jurul lui. Dar Dumnezeu nu este mărginit de această relaţie.

La Domnul o zi este ca o mie de ani şi o mie de ani ca o zi. El poate extinde o zi până la un mileniu, după cum poate comprima un mileniu într-o singură zi. El poate fie să-Şi extindă, fie să-Şi restrângă activităţile.

Dumnezeu a promis că va pune capăt istoriei oamenilor nelegiuiţi printr-o judecata. Dacă această judecată pare să întârzie, asta nu se datorează faptului că Dumnezeu ar fi necredincios făgăduinţei Sale, ci îndelungii Sale răbdări, faptului că El nu vrea ca nici unul să nu piară, ci doreşte ca toţi să vină la pocăinţă. În mod intenţionat, el dilată timpul harului pentru ca oamenii să aibă prilejul să fie mântuiţi.

La Isaia 61:2 citim despre anul de îndurare al Domnului şi despre ziua răzbunării Sale, de unde deducem că El îşi găseşte desfătarea în a-Şi arăta îndurarea, pe când judecata îi este străină (Isaia 28:21). Textul ar mai putea însemna că El poate dilata îndelunga Sa răbdare o mie de ani, comprimând, în schimb, judecăţile Sale într-o singură zi.

El a aşteptat 120 de ani înainte de a trimite potopul. Şi între timp a aşteptat câteva mii de ani înainte de a fi distrus lumea prin foc.

Dar ziua Domnului va veni. Ziua Domnului se referă la orice perioadă in care Dumnezeu acţionează cu judecată. În Vechiul Testament prin această sintagmă se înţelegea orice perioadă în care Dumnezeu i-a pedepsit pe răufăcători, triumfând asupra duşmanilor Săi (Isaia 2:12;13:6,9;Ezechel 13:5;30:3;Ioel 1:15;2:1,11,31;3:14;Amos 5:18,20;Obadia 15;Ţefania 1:7,14;Zaharia 14:1;Maleahi 4:5). În Noul Testament „ziua Domnului" este o perioadă de timp marcată de mai multe etape:

1. Se referă la Marea Strâmtorare (Tribulaţia), adică la cei şapte ani în care Dumnezeu va judeca Israelul necredincios (1Tesaloniceni 5:2;2Tesaloniceni 2:2; textul critic).

2. În ea este inclusă întoarcerea Sa pe pământ, când Se va răzbuna pe toţi cei care nu cunosc pe Dumnezeu şi nu ascultă de evanghelia Domnului Isus (2Tesaloniceni 1:7-10).

3. Expresia se foloseşte cu referire la Mileniu, când Cristos va domni pe pământ cu un toiag de fier (Fapte 2:20).

4. Se referă la distrugerea finală a cerurilor şi pământului, prin foc - sensul avut în vedere în acest capitol 3 din 2 Petru.

Ea va veni ca un hoţ - adică pe neaşteptate şi în chip distrugător.

Cerurile vor trece. Asta se referă desigur la cerurile atmosferice, deşi ar putea fi incluse şi cerurile planetare, dar în nici un caz nu poate fi vorba de cerul al treilea - locuinţa lui Dumnezeu.

Când vor trece ele cu o explozie asurzitoare, elementele aprinse de mare căldură se vor topi. Prin elemente aici se înţelege componentele din care e alcătuită materia. Toată materia va fi distrusă în cadrul unui aparent holocaust nuclear universal.

Şi pământul cu toate lucrările de pe el, vor fi arse (în loc de „arse de tot (katakae-setaî), textul critic conţine varianta: „găsite" (heurethesetai), cu sensul probabil de „descoperite"). Nu numai lucrările creaţiei naturale, ci şi întreaga civilizaţie vor fi distruse. Marile capitale ale lumii, cu clădirile lor impunătoare, toate rezultatele fenomenale ale dezvoltării ştiinţei sunt sortite unei totale distrugeri.

În acest punct Petru trece de la batjocoritori la sfinţi, imprimând obligaţiile ce le revin acestora. Deci, fiindcă toate aceste lucruri se vor desface, ce fel de oameni ar trebui să fiţi voi, printr-o purtare sfântă şi evlavioasă... Toate lucrurile materiale poartă pecetea distrugerii. Lucrurile cu care se fălesc oamenii, lucrurile cărora îşi dedică întreaga viaţă, sunt, în cel mai bun caz, trecătoare. A trăi pentru lucruri materiale înseamnă a trăi pentru ce este vremelnic. Dar bunul simţ ne spune că trebuie să ne dezlipim de jucăriile şi nimicurile acestei lumi, trăind, în schimb, în sfinţenie şi evlavie. Este pur şi simplu o chestiune de a trăi pentru veşnicie, iar nu pentru timp, de a sublinia latura spirituală, în schimbul celei materiale, de a alege ceea ce este permanent, în schimbul celor trecătoare.

Credincioşii trebuie, de asemenea, să fie într-o stare de aşteptare. Ei trebuie să aştepte şi să dorească înfocat venirea zilei lui Dumnezeu. Unii interpretează cuvintele: „grăbind venirea zilei lui Dumnezeu" în sensul că am putea, chipurile, grăbi venirea Domnului printr-o slujire devotată şi neobosită. Dar această învăţătură este marcată de două probleme: mai întâi, Ziua Domnului nu este venirea Domnului. În al doilea rând, chiar dacă ar fi, există motive să ne îndoim că s-ar putea modifica timpul venirii lui Cristos prin râvna copiilor Săi.

Ziua lui Dumnezeu se referă la starea eternă, care urmează etapei finale a Zilei Domnului, când cerurile şi pământul vor fi distruse.

Ziua lui Dumnezeu este Ziua triumfului Său total şi complet. Din această pricină, este o zi pe care trebuie s-o aşteptăm şi s-o dorim cu toată râvna.

Când se referă la ziua lui Dumnezeu, Petru nu spune: „în care", ci datorită căreia cerurile se vor dizolva, fiind aprinse, iar elementele se vor topi cu căldură aprinsă. Ziua lui Dumnezeu nu este timpul în care va avea loc distrugerea finală. Mai degrabă, această judecată finală trebuie să aibă loc înainte de a veni Ziua lui Dumnezeu.

În versetul 12 credincioşii sunt îndemnaţi să aştepte Ziua lui Dumnezeu. Aici ei sunt descrişi ca unii care aşteaptă ceruri noi ţi un pământ nou, în care locuieşte neprihănirea. Asta sprijină concepţia potrivit căreia Ziua lui Dumnezeu se referă la starea eternă când vor fi ceruri noi şi un pământ nou.

La Isaia 65:17; 66:22 cerurile noi si pământul nou se referă la Mileniu, dar şi la starea eternă. Ştim că în acele pasaje este vorba despre Mileniu, deoarece se constată prezenţa păcatului (65:20) şi observăm că se vor naşte copii (65:23). Petru aplică aceste cuvinte exclusiv la starea eternă; cerurile şi pământul actuale vor fi trecut deja.

Petru spune că neprihănirea locuieşte în cerurile noi şi în pământul nou. În timpul de faţă harul domneşte prin neprihănire (Romani 5:21). În Mia de ani însă neprihănirea va domni (Isaia 32:1); în veşnicie, neprihănirea va locui. În împărăţia pământească, Cristos va domni cu un toiag de fier şi neprihănirea va fi aplicată cu forţa de către EL în acest sens, va domni neprihănirea. Dar în veşnicie, nu va mai fi trebuinţă de un toiag de fier. Neprihănirea va fi la ea acasă. Nici un păcat nu va mai pătrunde, pentru a strica pacea sau farmecul acelei scene minunate.

Adevărul privitor la noile ceruri şi noul pământ ar trebui să trezească în noi o dorinţă şi mai profundă de a trăi o viaţă sfântă, „ca pentru Domnul". Acesta e deopotrivă nu numai un adevăr pe care trebuie să-l susţinem, ci care trebuie să ne susţină el însuşi pe noi. Ştiind că vom sta în curând în faţa lui Dumnezeu, ar trebui să fim pătrunşi de dorinţa de a fi fără pată şi fără vină, adică curaţi din punct de vedere moral. Ar trebui să ne umple de râvnă pentru a fi găsiţi într-o stare de pace, iar nu de sfadă.

Şi socotiţi că îndelunga răbdare a Domnului nostru este mântuire. El întârzie judecata pentru a le da oamenilor prilejul de a fi mântuiţi. Când ne gândim la răutatea oamenilor ce se înmulţeşte necontenit, adesea ne întrebăm cum de Domnul mai poate s-o tolereze. Răbdarea Lui este uimitor de îndelungată. Dar nu fără motiv. Căci El nu doreşte moartea celor răi, ci tânjeşte de dor să-i vadă pe oameni întorcându-se de la căile lor rele, pentru a fi mântuiţi.

Cum v-a scris şi preaiubitul nostru frate Pavel, după înţelepciunea dată lui. Din această aluzie la Pavel decurg câteva observaţii interesante:

1. Mai întâi, Petru îl numeşte pe Pavel: preaiubitul nostru frate, în pofida faptului că Pavel îl mustrase în public pe Petru la Antiohia, pentru că acesta s-a purtat cu făţărnicie (Galateni 2:11-12). Evident Petru acceptase mustrarea într-un duh de smerenie. Cu toţii trebuie să fim în stare să acceptăm îndreptarea fără resentimente.

2. Petru a recunoscut că lui Pavel i s-a dat înţelepciune, divina în redactarea epistolelor sale. Aceste cuvinte sunt, negreşit, un indiciu al faptului că Petru a considerat scrierile lui Pavel ca fiind divin inspirate.

3. Cititorii epistolei lui Petru citiseră, după câte se pare, una sau mai multe din epistolele lui Pavel. Prin asta se înţelege fie că epistolele le-au fost adresate direct lor, fie că ele au circulat în zonă.

În care din Scrisorile lui Pavel se spune că îndelunga răbdare a Domnului nostru este mântuire? În Romani 2:4 citim: „Sau dispreţuieşti tu bogăţiile bunătăţii Lui şi a îngăduirii şi a îndelungei răbdări, necunoscând că bunătatea lui Dumnezeu te duce la pocăinţă?"

În toate epistolele sale Pavel a vorbit despre marile adevăruri de care s-a ocupat Petru în cele două scrisori ale sale; adevăruri cum ar fi naşterea din nou, Dumnezeirea lui Cristos, viaţa Sa de suferinţă, fără păcat, moartea Sa înlocuitoare, învierea Sa, înălţarea Sa la cer, întoarcerea Sa, Ziua Domnului şi starea eternă.

Unele adevăruri din Biblie sunt greu de înţeles, cum ar fi Trinitatea, alegerea lui Dumnezeu şi liberul arbitru al omului, taina suferinţei, etc. Nu trebuie să ne tulbure faptul că descoperim în Biblie chestiuni care depăşesc puterea noastră de înţelegere. Cuvântul lui Dumnezeu este infinit şi inepuizabil. Când îl studiem, trebuie să fim întotdeauna dispuşi să-I acordăm lui Dumnezeu creditul de a cunoaşte lucruri pe care noi niciodată nu le vom putea pătrunde.

Petru nu critică scrierile lui Pavel când le defineşte drept lucruri greu de înţeles. Nu stilul de a scrie al lui Pavel este greu de înţeles, ci subiectele tratate de el. Barnes scrie: „Petru se referă nu la dificultăţile de a înţelege ce a vrut să spună Pavel, ci la dificultatea de a pricepe marile adevăruri predate de el."

În loc să le accepte pur şi simplu prin credinţă, cei neştiutori şi nestatornici răstălmăcesc unele din aceste adevăruri dificile spre pierzarea lor. Unele culte false, de pildă, răstălmăcesc adevărul despre lege ca un revelator al păcatului, afirmând că mântuirea s-ar căpăta prin lege. Alţii fac din botez poarta raiului. Ei procedează aşa nu numai cu scrierile lui Pavel, ci şi cu alte Scripturi.

Observaţi că Petru aşează aici scrierile lui Pavel la acelaşi nivel cu celelalte Scripturi, adică Vechiul Testament şi câteva din porţiunile Noul Testament ce erau deja disponibile. El recunoaşte că epistolele pauline sunt o parte integrantă din Scripturile sacre.

Credincioşii trebuie să vegheze mereu cu privire la pericolul rătăcirii. Cunoştinţa faptului că întotdeauna vor fi învăţători falşi care vor corupe şi vor imita adevărul trebuie să ne ţină treji. Este uşor ca cei neatenţi să fie clătinaţi de rătăcirea acestor nelegiuiţi şi să-şi piardă echilibrul spiritual.

Încă o dată, Petru ne învaţă că înaintarea statornică pe calea lucrurilor divine este în măsură să ne apere de pericolul învăţătorilor falşi. Trebuie să existe o creştere pe două planuri: în har şi în cunoştinţă.

Harul este demonstraţia practică a roadei Duhului. Creşterea în har nu înseamnă o sporită cunoştinţă intelectuală sau o activitate neîntreruptă, ci este asemănarea tot mai mare cu Domnul Isus.

Cunoştinţa înseamnă familiarizarea cu Domnul prin Cuvânt. Creşterea în cunoştinţă înseamnă o studiere tot mai aprofundată şi o supunere faţă de cuvintele, faptele şi căile Sale.

Dar Petru nu poate să-şi încheie epistola fără un îndemn adresat sfinţilor. Punctul culminant trebuie să fie slava adresată Mântuitorului. Şi astfel găsim minunata doxologie: A Lui să fie slava acum şi în ziua veşniciei! Amin. La urma urmelor, aceasta este motivaţia şi temeiul existenţei noastre - să-L proslăvim pe El - şi, prin urmare, nici o altă notă de încheiere a epistolei de faţă nu ar fi mai adecvată.

Simon Petru se prezintă pe sine ea rob şi apostol al lui Isus Cristos. Suntem izbiţi îndată de simplitatea şi smerenia sa. El a fost rob din proprie opţiune; iar apostol prin numire divină. El nu recurge la nici un titlu pompos sau simboluri care să-i confere vreun statut elevat. De pe buzele sale se revarsă doar recunoaşterea plină de gratitudine a obligaţiei ce o are de a-L sluji pe Mântuitorul înviat.

Singurul lucru care ni se spune despre cei cărora le-a fost adresată Scrisoarea este că au obţinut aceeaşi credinţă la fel de preţioasă ca a lui Petru şi a colegilor săi. Asta ar putea constitui un indiciu că apostolul s-a adresat unor credincioşi neevrei, ideea subliniată fiind aceea că şi ei au primit aceeaşi credinţă ca şi evreii credincioşi, o credinţă ce nu avea nici un cusur. Toţi cei ce sunt mântuiţi prin harul lui Dumnezeu se bucură de acceptare egală din partea Lui, fie că sunt evrei, fie Neamuri, fie bărbaţi, fie femei, fie robi, fie oameni liberi.

Credinţa înseamnă suma totală a tot ce au primit ei când au îmbrăţişat credinţa creştină. El explică în continuare că această credinţă este prin neprihănirea Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Isus Cristos. El vrea să spună că pentru Dumnezeu a fost un lucru drept să dăruiască această credinţă de statut egal celor care cred în Domnul Isus. Moartea, îngroparea şi învierea lui Cristos asigură o bază justă de pe care Dumnezeu le poate arăta păcătoşilor harul Său, prin credinţă. Datoria de păcat ce se acumulase a fost achitată în întregime şi acum Dumnezeu poate să-l îndreptăţească pe păcătosul care crede în Fiul Său.

Titlul: Dumnezeul şi Mântuitorul nostru Isus Cristos este unul din numeroasele titluri din Noul Testament care indică Dumnezeirea absolută a Domnului Isus. Dacă El n-ar fi Dumnezeu, aceste cuvinte n-ar avea nici un sens.

Apostolul îşi înalţă rugăciunea fierbinte pentru ca harul şi pacea cititorilor săi să le fie înmulţite prin cunoaşterea lui Dumnezeu şi a lui Isus, Domnul nostru. El vrea ca ei să aibă această cunoaştere prin harul susţinător şi împuternicitor al lui Dumnezeu în viaţa lor de fiecare zi. El vrea ca inimile lor să fie păzite de pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere. Dar el vrea ca toate acestea să le fie dăruite nu în doze minuscule, ci doreşte ca binecuvântările acestea să fie înmulţite din belşug.

Cum pot fi înmulţite aceste binecuvântări? Prin cunoaşterea lui Dumnezeu şi a lui Isus, Domnul nostru. Cu cât îl cunoaştem mai bine pe Dumnezeu, cu atât trăim o experienţă mai nemijlocita a harului şi păcii. Mult mai bine va fi de noi dacă vom locui în locuinţa tainică a Celui-Prea-Înalt, decât dacă ne vom opri acolo doar din când în când. Cei care trăiesc în sanctuar, mai degrabă decât la periferia acestuia, vor afla secretul harului şi păcii lui Dumnezeu.

Pasajul acesta ar trebui să prezinte un imens interes pentru toţi creştinii, datorită faptului că ne arată cum putem să ne păzim de căderi în viaţa aceasta şi cum putem fi asiguraţi de intrarea triumfală în viaţa de apoi.

Mai întâi suntem asiguraţi că Dumnezeu ne-a asigurat pe deplin o viaţă de sfinţenie. Se spune că această asigurare este o dovadă a puterii Sale: Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce priveşte viaţa şi evlavia. După cum puterea Lui ne mântuieşte, în primul rând, tot aşa puterea Lui ne dăruieşte energia necesară de a trăi o viaţă sfântă de acum încolo. Succesiunea corectă este următoarea: mai întâi: viaţa, apoi evlavia. Evanghelia este puterea lui Dumnezeu de a ne mântui de pedeapsa păcatului şi de puterea lui, de osândă şi de întinare.

În acest tot ce priveşte viaţa şi evlavia sunt cuprinse: lucrarea de mare preot a lui Cristos, slujba Duhului Sfânt, activitatea agenţiilor îngereşti în folosul nostru, noua viaţă pe care o primim la convertire şi instruirea pe care o primim din Cuvântul lui Dumnezeu.

Puterea de a trăi o viaţă sfântă ne parvine prin cunoaşterea Celui care ne-a chemat. După cum Dumnezeiasca Lui putere este sursa sfinţeniei, tot aşa cunoaşterea Lui este canalul prin care ni se transmite această putere. A-L cunoaşte pe El echivalează cu viaţa veşnică (Ioan 17:3) şi progresul pe planul cunoaşterii Lui înseamnă progres pe planul sfinţeniei. Cu cât îl cunoaştem mai mult pe El, cu atât devenim tot mai mult asemenea Lui.

Chemarea noastră este una din temele de predilecţie ale lui Petru. El ne aminteşte că:

(1) Am fost chemaţi din întuneric la lumina Lui minunată (1Petru 2:9).

(2) Am fost chemaţi să-L urmăm pe Cristos pe o cărare a suferinţei (1Petru 2:21).

(3) Am fost chemaţi să răspundem cu binecuvântare la batjocuri şi ocări (1Petru 3:9).

(4) Am fost chemaţi la slava lui veşnică (1Petru 5:10).

(5) Am fost chemaţi prin slava şi virtutea Sa (2Petru 1:3). Această trimitere înseamnă că El ne-a chemat descoperindu-ne minunăţiile Persoanei Sale. Saul din Tars a fost chemat pe drumul spre Damasc când a văzut slava lui Dumnezeu. Un ucenic din perioada ulterioară a mărturisit: „Am privit faţa Lui şi de atunci încolo am fost pe veci lecuit de a mai admira orice alt lucru care nu se asemăna cu El." El a fost chemat de slava şi excelenţa Sa.

clickbible.org